

Čís. 4521.

Předpis Šu 89 org. zák. o nevčítání dnů poštovní dopravy do lhůty platí i ve věcech knihovních.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1001 24.)

V knihovní věci nevyhověl Nejvyšší soud dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ve směru formálním nutno předeslati toto: Napadené usnesení doručeno bylo stěžovateli dne 1. října 1924 a dovolací rekurs dán byl na poštu dne 31. října 1924, tedy 30. dne po doručení (§ 127 knih. zák.) a došel ke knihovnímu soudu dne 1. listopadu 1924. Jde tedy o otázku, zdali § 81 odstavec druhý knih. zák., podle něhož se čas, kdy spis byl na poště, do rekursní lhůty včítá, zrušen byl Šem 89 org. zák., podle něhož se dny poštovní dopravy do rekursní lhůty nevčítají. Otázku tu dlužno zodpověděti kladně, neboť předpis Šu 89 org. zák. platí nyní všeobecně pro veškeré záležitosti stran ve věcech občanských, ke kterým podle §§ 1 a 118 j. n. čítati jest také věci knihovní, a neobsahuje pro tyto věci žádné výjimky, takže podle Šu 98 odstavec druhý org. zák. dnem, kdy předpis Šu 89 org. zák. nabyl účinnosti, pozbyl zároveň platnosti opačný předpis Šu 81 odstavec druhý knih. zák. (Tak také rozhodnutí nejvyššího soudu dříve ve Vídni uveřejněné v Právniku 1912, str. 473 a v Not. Zeit. 1918, str. 56. Opačného mínění jest Bartsch 1914, str. 712.)

Čís. 4522.

V řízení o rozvrhu výtěžku exekučně prodané nemovitosti jest přípustným dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů jen, pokud jde o otázky, jež jsou předmětem rozvrhového jednání a rozhodování, nenáleží sem však rozhodnutí o nároku správce úpadkové podstaty ve smyslu Šu 125 (4) konk. ř.

Předpisem Šu 234 ex. ř. jest vyloučen rekurs pouze ohledně takových námitek, které lze uplatniti odporem, nikoliv však v případech, když příkazání pohledávky z rozvrhové podstaty odporuje buď velicím, zákonným předpisům, buď rozvrhovým zásadám ve smyslu §§ 216 a násl. ex. ř.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1017/24.)

Do usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost stěžoval si správce úpadkové podstaty jednoho z dlužníků jed-

nak v tom směru, že mu nebyly přiřčeny útraty zvláštní podstaty ve výsadním pořadí, jednak v tom směru, že pohledávky několika firem byly přikázány zcela ku částečnému uspokojení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, nevyhověv v onom směru stížnosti z důvodů věcných, v tomto směru odepřev stěžovateli právo k rekursu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs správce úpadkové podstaty do výroku o stěžovatelských útratách; jinak dovolacímu rekursu vyhověl, zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by nehlédě k použitému zamítacímu duvodu, znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud vyslovil názor, že stěžovatel pozbyl dle §u 55 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. svého nároku na útraty, nepředloživ přesného seznamu útrat. Není potřebí, šířiti se o tom, že tento výrok rekursního soudu jest rozhodnutím o útratách ve smyslu §u 528 c. ř. s. a 78 ex. ř. Dovolací rekurs jest tedy v tomto směru nepřipustným. Bylo jej proto odmítnouti, což dle uvedených míst zákonných měl učiniti již soud prvního stupně. Že toto útratové usnesení rekursního soudu obsaženo jest v jeho usnesení o rozvrhovém usnesení exekučního soudu, nevadí, neboť dle posledního odstavce §u 239 ex. ř. jest dovolací rekurs do souhlasných rozvrhových usnesení nižších soudů přípustným pouze, pokud jde o otázky, které dle §§ 209 až 235 ex. ř. jsou předmětem rozvrhového jednání a rozhodování, tedy pouze pokud usnesení nižších soudů jsou rozvrhovými usneseními v pravém smyslu slova. Pro jiná rozhodnutí, byť i obsažená v rozvrhovém usnesení, platí omezení dle §§ 528 c. ř. s. a 78 ex. ř. (viz Neumannův komentář k ex. ř., 1910, str. 682). K těmto jiným rozhodnutím patří rozhodnutí o nároku správce úpadkové podstaty ve smyslu §u 125 (4) konk. ř. (viz Dr. Robert Bartsch a Dr. Rudolf Pollak, komentář ke konkursnímu, vyrovnávacímu a odpůřčímu řádu, str. 706).

Jinak nelze dovolacímu rekursu upřítí oprávněnosti. Neprávem má rekursní soud za to, že správce úpadkové podstaty nesmí si stěžovati do rozvrhového usnesení soudu prvního stupně, poněvadž se nezúčastnil rozvrhového jednání ze dne 14. května 1924. Účastník, který byl při rozvrhovém roku a mohl při něm odporem uplatniti námitky proti přikázání pohledávek z rozvrhové podstaty, avšak toho neučinil, nemůže ovšem podle druhé věty prvního odstavce §u 234 ex. ř. vznésti tyto námitky v rekursu do rozvrhového usnesení. Ustanovení §u 234 ex. ř. vylučuje tedy rekurs toliko v případě takových námitek, které lze uplatniti odporem, nikoliv však v případech, když přikázání pohledávky z rozvrhové podstaty odporuje buď velícím, zákonným předpisům, buď rozvrhovým zásadám ve smyslu §§ 216 a násl. ex. ř., aniž by v tomto případě rozvrhové usnesení opíralo se o dohodu stran, o níž zmiňuje se druhý odstavec §u 214 ex. ř. V těchto případech dlužno rozhodnouti o přikázání přihlášených pohledávek z rozvrhové podstaty výhradně dle zákonných předpisů bez ohledu na to, byl-li při rozvrhovém roku odpor vznesen čili nic (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. července 1924 č. j. R II 231/24, čís. sb. 4032). Stěžovatel vychází v dovolacím rekursu

z předpokladu, že firmě Rudolf B. a německé bance v L. byla přikázána částka také z $\frac{1}{7}$ úpadkyně a uvádí, že těmto věřitelům vubec nepřísluší zástavní právo na této sedmině. Dále uplatňuje v rekursu, že zástavní právo firmy T. zaniklo prý dle Šu 12 vyrovnacího řádu a nemohlo prý oživit vzhledem k ustanovením §§ 2 a 12 konk. řádu. Stěžovatel vytýká tedy rozvrhovému usnesení prvního soudu porušení zásad výše uvedených. Rekurs nelze proto zamítnouti z formálního důvodu, že stěžovatel nepodal odporu ve smyslu Šu 234 ex. ř.

Čís. 4523.

Ochrana nájemců (nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n.).

Předpis Šu 2 b) platí obdobně i v poměru mezi majitelem domu a nájemcem.

Jednoroční lhůta Šu 6 nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. jest lhůtou promlčecí, třebas nároku na vrácení přeplatku nájemného nebylo lze se vzdáti.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1032/24.)

Žalovaní pronajali žalobkyni na dobu od 1. dubna 1918 do 31. března 1919 krám v Karlových Varech za roční nájemné 2.000 K a to za krám 1.400 K a za zařízení krámu a opotřebení portálu 600 K. Před uplynutím této nájemní smlouvy uzavřely strany nájemní smlouvu na další rok od 1. dubna 1919 do 31. března 1920 za nájemné 5.000 Kč, z čehož připadlo na krám 3.000 Kč a na zařízení krámu a opotřebení portálu 2.000 Kč. Dne 7. srpna 1919 uzavřely strany smlouvu nájemní o krám na 10 let za roční nájemné 6.000 Kč čtvrtletně od 1. dubna 1920 předem splatné a dne 9. srpna 1919 ujednaly za používání zařízení krámu a amortisaci portálu ročně 4.000 Kč rovněž čtvrtletně od 1. dubna 1920 předem splatných. Opírajíc se o §§ 13 a 20 zákona na ochranu nájemců ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n., domáhala se žalobkyně vrácení rozdílu mezi umluvenou a přiměřenou úplatou za používání zařízení krámu a amortisaci portálu za dobu od 1. dubna 1920 do 30. června 1923. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. Důvody: Jest pravda, že zákony nepusobí nazpět (§ 5 obč. zák.) a nelze tedy na nájemní smlouvu uzavřenou mezi stranami o krám a zařízení na dobu od 1. dubna 1918 do 31. března 1919 za nájemné 2.000 K a to za krám 1400 K a za zařízení krámu a opotřebení portálu 600 K použiti minister. nařízení o ochraně nájemců ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. Naproti tomu na pozdější uzavření nájemní smlouvy (zvýšení nájemného) dlužno použití v té době platných nařízení a zákonů o ochraně nájemců. Dlužno proto přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že na tento případ sluší použití nařízení ze dne 17. prosince 1918 čís. 83 sb. z. a n. Soud odvolací nesdílí však právního názoru soudu procesního, že žalobkyně na vrácení úplaty za používání zařízení krámu a portálu za dobu